

ΚΥΠΡΙΑΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Β'

ΑΡ. 16 - 30

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝΙΔΑ ΠΑΥΛΙΔΗ: Ποίημα.

Γ. ΑΛΙΘΕΡΣΗ: Μυστικός Δείπνος (ποίημα).

ΑΝΤ. ΙΝΤΙΑΝΟΥ: Μοιραίο—Φοιτητής—'Νά
δοξαστεί τ' άνθρωπού ό γυιός»—Πρό-
βλημα—«'Επί πάλου δνου» (ποίηματα).

ΛΟΥΚΗ ΑΚΡΙΤΑ: 'Ο κάμπος (διήγημα).

Κ. ΠΗΛΑΒΑΚΗ: Κώστας Χατζητσαγκάρης
(μελέτη).

ΚΩΣΤΑ ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΚΑΡΗ: "Ελα μικρού-
λα—Τό γιασεμί—Τώρα τά ξερω...τίποτε
—Θυμάμαι πού έρχότανε....

ΝΙΚΗΣ Λ. ΠΕΡΔΙΚΑ: Μές στο σκοτάδι
(διήγημα).

ΓΙΑΝΝΗ ΣΚΑΡΙΜΠΑ: Ραχέλα (ποίημα).

ΚΥΠΡΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΗ: 'Επιθαλάμιο άρ-
χαιάς Κυπρίας (ποίημα).

Ν. ΚΛΗΡΙΔΗ: Παλαιογραφικά από τή
Λύμπια (μελέτη).

Γ. Α. ΣΩΤΗΡΙΟΥ: Παλαιά Χριστιανικά κοι-
μητήρια τής Κύπρου (μελέτη).

ΣΠΥΡΟΥ Α. ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ: Τρινές καλογε-
ρίστηκες (διήγημα).

ΛΕΥΚΟΣΙΑ, ΚΥΠΡΟΣ

1 ΜΑΡΤΗ 1936.

μικρός, τοῦλεγε ἡ μάννα του, πῶς ἀνοίγαν τὰ οὐράνια, κιᾶστραφταν καὶ φώτιζαν τῆ γῆς. Κιᾶ,τι γύρευες αὐτὴν τὴν ὥρα, ἀμέσως τάποχτοῦσες, Κιᾶ—τὸς τὰ πιστεῦε.

Καῦμένα χρόνια !

Τώρα τὰ οὐράνια κλείσανε γιὰ πάντα. Ποιὸς τὰ πιστεύει τέτοια παραμύθια ; Κιᾶ—τὸς βρίσκουνταν δῶ χάμω, χωρὶς βοήθεια καὶ φῶς ἀπὸ πουθενά.

Νὰ ἔτσι σὸν ἀπόψε ὄλο σκοτάδι καὶ παγωνιὰ γύρω σου.

Σηκώθηκε κιᾶκανε νὰ περπατήση. Νὰ ξεμουδιάση λιγάκι. Νὰ ζεσταθῆ. Τὰ πόδια του καὶ τὰ χέρια του ἦταν παγωμένα, ἀπὸ κρῦο δὲν τᾶνοιωθε.

Ὁ ἀέρας τὸν ἔσπρωχνε χωρὶς νὰ θέλῃ. Μὲς στὸ σκοτάδι, καὶ μαυτὴ τῆ βροχὴ μὲς στὰ μάτια, δὲν ἤξερε, ποῦ πηγαίνει.

Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ βρέθηκε ξαφνικὰ στὴν ἄκρῃ τῆς ἀποβάθρας..

Κάτω ἡ θάλασσα ἄφριζε, λὲς κιᾶβραζε.

Ἔκανε νὰ γυρίσῃ πίσω. Μὰ τὸ πόδι του σκόνταψε κιᾶχασε τὴν ἰσορροπία. Μὲ μιὰ ἔνστιχτη κίνηση γύρεψε νὰ γαντζώσῃ, ν' ἀρπαχτῆ ἀπὸ πουθενά. Μὰ τὰ χέρια του, μουδιασμένα ἀπὸ κρῦο δὲν τὰ κατάφεραν. Σὰν ἀστραπή, πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του ἡ σκέψι : *Καλλίτερο ἔτσι. Νὰ πεθάνῃ. Νὰ ἡσυχάσῃ τοῦλάχιστο !*

Μιὰ ἄγρια χαρὰ ἔννοιωσε νὰ τὸν πλημμυράῃ ὀλόκληρο.

Ἔκλεισε τὰ μάτια, καὶ μὲ τὸ κεφάλι μπροστά, τὰ χέρια ἀνοιγμένα διάπλατα, βαρὺς σὰ μολύβι, ἀφέθηκε νὰ πέσῃ μὲς στὰ κύματα.

ΝΙΚΗ Λ. ΠΕΡΔΙΚΑ

ΡΑΧΕΛΑ

Στὰ σκοτεινὰ—τὰ σκοτεινὰ—τὸ σπίτι σου Ραχέλα
—πλεούμενο, ἀόρατο, ἄναστρο, στῆς νύχτας τὸ γιαλὸ—
ἀερολέει—καθὼς σιωπᾶ—τὰ λόγια : «Ἔλα ἔλα»
καὶ γύρωθὲ του (ἢχῶ πικρῆ) ἐγὼ τ' ἀντιλαλῶ,

στὸν κούφιο ἀγέρα ποῦ φυσάει στῆς θάλασσας τὰ πλάτια
—μιᾶς θάλασσας δίχως νερὰ, χωρὶς κυμάτου ἀχὸ—
κι εἴμ' ὄνειρο καὶ φάντασμα, ὀδηγὸς του δίχως μάτια
κι αὐτὸ, χωρὶς σταματημὸ, καράβι μοναχό.

Καὶ πάνε πᾶν ἔπο δῶ ἀπὸ κεῖ ὄλα καὶ γύρω γύρω
στὰ σκοτεινὰ καὶ στὰ σβυστὰ—κι ἐγὼ κι ἐσύ κι αὐτὸ—
μπερδικλωμένα καὶ πιαστὰ στὸν κύκλο καὶ στὸ γύρο
τ' ἀκύκλωτου κι ἀγύριστου, στοῦ χρόνου τὸν ἴστο,

κι ἀερολέει καθὼς σιωπᾶ τὸ σπίτι σου : «Ἔλα ἔλα»
κι ἀχολαλῶ κι ἐγὼ πικρὰ τὰ κούφια λόγια αὐτά,
ὄνειρο, ἴσκιοι, ψέμματα, καὶ μεῖς κι αὐτὸ Ραχέλα
—καράβια δίχως θάλασσα ποῦ πλέμε στὰ σβυστὰ....

Χαλκίδα

ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ